

Moordstuk

Colofon

ISBN: 978 94 6365 463 0

1e druk 2022

© 2022, Peter Mulhuijzen

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Moordstuk

een Aussie whodunit

Peter Mulhuijzen

Woordenlijst

Typisch Australische woorden en uitdrukkingen (*cursief*) zijn onvertaald gelaten als inkleuring van de authentieke Aussie-sfeer. Hier volgt een alfabetische verklarende woordenlijst van in het verhaal voorkomende 'Aussie slang'.

banana benders	bijnaam voor inwoners van Queensland
barbie	barbecue
billabong	meer in het binnenland van Australië dat zelfs in de droogste periode (mei-oktober) niet droogstaat; verzamelplaats voor watervogels, vissen en krokodillen
billy	waterkoker voor thee; theepot
blackies	bijnaam voor de donkergekleurde bevolking
bloody	veelgebruikte krachtterm; betekent: verdomde
blotto	zo dronken dat je geen controle meer hebt over jezelf
brekkie	ontbijt
Brizzie	Brisbane, of een inwoner van die stad
BYO	(bring your own) restaurant zonder drankvergunning, waar je je eigen alcoholische drank meebrengt
cassowary	inheemse grote loopvogel die voorkomt in Noordoost-Queensland. Ongeveer dezelfde grootte als een struisvogel, kan niet vliegen, en heeft opvallende kleuren en een soort helm op z'n kop. Laat zich sporadisch zien, is heel agressief en gevaarlijk voor mensen. Heeft niet voor niets als bijnaam: 'gevaarlijkste vogel ter wereld'.
ciggies	sigaretten
cock up	ergens een rotzooi van maken; puinhoop
coldie	een zeer koud biertje, meestal in een gekoeld glas

copper	politieagent
Dago	scheldwoord voor iemand van mediterrane afkomst
digger	term waarmee mannen elkaar aanspreken (zie ook <i>mate</i>)
dog's breakfast	een grote rotzooi; puinhoop
Dreamtime	term waarmee de Aboriginals het begin aanduiden van het ontstaan van het Universum en de mensheid. Het vormt de basis van hun spirituele overtuigingen en cultuur, een geloof dat zo'n 65.000 jaar geleden ontstaan is. Voor Aboriginals geeft de <i>Dreamtime</i> een begin aan dat nooit eindigt, een periode op een continuüm van verleden, heden en toekomst.
driving the porcelain bus	boven de wc hangen om te kotsen
drongo	iemand die niet erg slim is, mafkees
dunny	wc, plee
(no) fair dinkum	prima, OK, hartstikke goed (of het tegendeel)
fruit loop	gestoorde persoon, mafketel
good on ya	veelgebruikte bemoedigende term: goed van jou
greenie	iemand die milieubewust in het leven staat
grey nomads	gepensioneerden die met een camper e.d. door Australië trekken gedurende een bepaalde periode van het jaar
grog	elke alcoholische drank, vooral (gekoelde) wijn
Jeez	uitdrukking van verbazing of frustratie (komt van Jezus)
jilleroo	ieder lid van het vrouwelijke geslacht (zie ook <i>sheila</i>)

Lifeline	organisatie die mensen helpt die suïcide overwegen; in dit verhaal verwijst het naar een keten van winkels die zij runnen in Queensland waar tweedehands spullen verkocht worden
Lizzie mate	koningin Elizabeth II term waarmee mannen elkaar aanspreken (zie ook <i>digger</i>)
Ned Kelly	(1854-1880) bekendste Aussie <i>bushranger</i> (vogelvrij verklaarde), een volksheld door zijn strijd tegen de koloniale autoriteiten; droeg een zelfgemaakt plaatijzeren kogelvrij harnas en eindigde zijn leven aan de galg
no worries	algemene uitdrukking, betekent: geen probleem, in orde
piece of piss pissed	iets dat makkelijk uit te voeren is (heel erg) dronken
Pom(mie)	denigrerende term voor iemand uit Engeland; stamt van POME = Prisoner of Mother England, waarmee de eerste immigranten in Australië werden aangeduid
pommy power outing	denigrerende term voor alles wat Engels is elektriciteitsuitval, veelvuldig fenomeen in de outback, m.n. door zware onweersbuien in het <i>wet</i> -seizoen
punter root	een gewoon iemand als werkwoord: seks hebben met iemand; als zelfstandig naamwoord: seksuele daad c.q. een (willige) sekspartner
rural number	in afgelegen delen worden 'huisnummers' aangeduid via een op afstand gebaseerd systeem: vanaf het begin van de weg neemt men de afstand in meters gedeeld door 10; oneven nummers voor de linkerkant, even nummers voor de rechterkant van de weg

Salvo	Salvation Army (Leger des Heils)
sheila	ieder lid van het vrouwelijke geslacht (zie ook <i>jilleroo</i>)
slammer	gevangenis
stickybeak	iemand die zich ongevraagd overal mee bemoeit
Straya	Australia
stubby	kort bierflesje van 375 ml
Tazzie	Tasmanië, of een inwoner van die staat
Telstra	belangrijkste Australische telecommunicatiebedrijf
the wheels fall off	hondsmoe
true blue	een echte Australiër
ute	(spreek uit: joet) wagen met de voorkant van een personenauto en een achterdeel met laadbak
wet	regenseizoen (november-april) met hevige tropische buien
whiteys	bijnaam voor de blanke bevolking
yobbo	ongemanierde, agressieve persoon

Proloog

Zijn zwart getinte huid vermengde zich in de tropenavond met de duisternis van de portiek, die hem verzwolgen had en onzichtbaar maakte voor een toevallige voorbijganger. Het was doodstil op straat, geen levende ziel te bekennen, alleen het gezang van de cicaden was hoorbaar in de zwoele avond. De jongen had daar de afgelopen weken vaker gestaan wanneer de plaatselijke toneelgroep repeteerde in de Festival Hall, het stenen gebouw aan de overkant van de brede hoofdstraat. Ook nu verroerde hij zich niet, zijn ogen aldoor gericht op het vrijstaande pand tegenover hem. Dit keer was het een bijzondere avond: de première van *Murder Undone* en tevens het startschot van de jaarlijkse festivalweken.

Plotseling klonk een schot. De jongen schrok, niet zozeer van het geluid dat de stille nacht gewelddadig penetreerde, maar omdat zijn oren een ander geluid registreerden dan de keren dat hij een schot hoorde tijdens de repetities. Ontzet staarde hij naar de Festival Hall, de plek des onheils, terwijl langzaam de sinistere betekenis tot hem doordrong van wat hij eerder die avond had gezien...

Hoofdstuk 1

‘Nee, nee, nee, guys... stop!! Dit lijkt helemaal nergens op.’ De zwaargebouwde man, gekleed in een open shirt dat zijn donker behaarde borst liet zien en een strak kort broekje, kwam naar voren, de helft van de lege zaal overbruggend met grote drif- tige stappen, zijn donkere uiterlijk een toonbeeld van ergernis. Vanaf het lege, slecht verlichte toneel keken zeven paar ogen op hem neer. ‘Arnie, hoe vaak heb ik je gezegd niet te improviseren? Ik wil dat je je aan het script houdt, *mate*. Spreek gewoon je tekst... als jij je die kan herinneren tenminste.’ Het sarcasme in zijn stem was niet te missen.

‘Ik dacht dat we in onze rol moesten blijven’, reageerde Arnie uitdagend.

‘OK, OK, mister wijsneus...’ De potige man stak bezwe- rend een vlezige hand op. ‘Inspector Lovett dan. Maar hou je aan de tekst, je brengt de anderen in verwarring met dat im- proviseren... zij missen hun cues. *Jeez*, dit is een whodunit, en jij bent een Scotland Yard-inspector... een *pommy* eikel. Je weet toch wat een eikel is, niet? Laat maar zien wat je kan.’

De aangesprokene had zichtbaar de pest in dat hij weer het mikpunt was van hun regisseur. ‘Wat is dit eigenlijk voor moordstuk? Ik zie nergens een lijk. Mensen zien graag dooi- en vallen op het toneel. Waarom maken we er niet een echt moordstuk van? Ik heb wel een moordidee.’ Hij grinnikte om z’n eigen grap.

De grote man beneden hem explodeerde. ‘Ik heb schijt aan jouw ideeën! Shit, Arnie, hoe vaak moet ik je nog vertellen dat ik jouw fantastische hersenscheten kan missen als kiespijn? Ik ben hier de regisseur, en ik vertel je voor de laatste keer dat we ons aan het script houden. Daar hebben we voor betaald. Dus, doe me een lol en hang niet weer de betweter uit.’

In de achtergrond van het toneel fluisterde de lange man met het slanke postuur tegen zijn buurvrouw: ‘Het lijkt wel of Butt met elke repetitie onaangener wordt.’

‘Daar kan ie niks aan doen’, antwoordde de magere, elegant

geklede vrouw zachtjes. 'Zo is ie altijd als de première nadert. RATS is zijn lust en zijn leven, hij wil dat onze uitvoering een groot succes wordt.'

'Er zijn beschaafdere manieren om dat te bereiken', was de droge reactie van de lange man die de rol van kolonel speelde.

'Je hebt gelijk, absoluut, maar...' De glimlach bereikte haar ogen. 'Beschaafd gedrag en Butt Holden gaan niet goed samen.'

Alsof hij hen had gehoord, richtte de zware man zich tot het tweetal. 'Hé! Jullie twee, let eens wat beter op. We hebben niet zoveel tijd meer en we zijn nog lang niet waar ik wil zijn met dit stuk. Laten we scène twee nog eens overdoen. En deze keer... verras me.' Butt liep terug naar zijn stoel, die halverwege de lege zaal stond, en ging hoofdschuddend zitten. De reusachtige lege zaal leek hem op te slokken en benadrukte de eenzaamheid van de man die zo graag het leven van anderen wilde sturen, zowel op het toneel als daarbuiten.

Hij keek naar het gezelschap op het lege toneel dat zich klaar maakte voor de scène. Het was typisch een dag waarop alles fout ging. Alsof de duvel ermee speelde, gebeurde het altijd vlak voor een première. Uitgerekend die middag was de man die het decor zou installeren ziek geworden, waardoor het geen zin had de rekwisieten die onder het toneel opgeborgen waren tevoorschijn te halen. De langverwachte eerste generale repetitie moest afgeblazen worden. Het had een duidelijke weerslag op de groep, die deze avond een ongeïnspireerde indruk maakte. Enkelen wisten zelfs delen van hun tekst niet, die zij twee avonden daarvoor zo goed over het voetlicht hadden gebracht. Het was nodig ze te laten voelen wie hier de baas was. Butt klapte in z'n handen. 'OK, guys, neem je positie in. Scène twee met alleen Helen, Brian en de kolonel op het toneel. De rest kan zo nodig naar de *dunny*, maar hou je stil. Ik wil dat jullie allemaal gefocust blijven. En, guys, vergeet niet de t's aan het eind van woorden. Waar ik zit kan ik ze nauwelijks horen en de *punters* betalen er straks voor om elk gesproken woord luid en duidelijk te horen... ook achter in de zaal. Helen, honey, wat naar voren zodat ik je beter kan zien. Brian, meer naar rechts. Je komt van achter je bureau vandaan. Juist, *mate*, dat is de juiste plek. De

kolonel is net de kamer binnengekomen, dus blijf op de achtergrond, Mayn.' Butt leunde achterover in zijn stoel en vouwde voldaan de handen achter z'n hoofd. 'OK... actie!'

*

Ze stonden buiten voor de Festival Hall in de warmte van de tropische avond, alle zeven tevreden met elkaar en opgelucht dat op het laatst de repetitie goed was gegaan.

'Butt was weer echt op dreef vanavond', zei de aantrekkelijke blonde vrouw die de rol van Helen speelde. Met de rijzige gestalte van een mannequin zag ze eruit alsof ze zo uit een modetijdschrift was weggelopen. 'De bully uithangen, bedoel ik. Hij is een echte schreeuwlelijk. Hij kan zeggen wat ie wil, maar ik vond dat we met z'n allen goed op dreef waren vanavond.'

De kleine oudere man, die de rol van de inspectors side-kick detective-sergeant Baines vertolkte, knikte instemmend. 'Ja, het ging eigenlijk best goed, maar Butt kennende zal hij er wel anders over denken. Met de komende generale en de set helemaal aangekleed kunnen we alleen maar beter worden.'

'Precies mijn idee, lieve Dermot, ik had het niet beter kunnen zeggen. We zullen een groot succes zijn, niet dan?' Ze duwde haar lange blonde haren koket naar één kant, sloeg een arm om de oudere man en kustte een lichtelijk verlegen Dermot op zijn kale plek. Ze glimlachte tegen hem en zei teatraal: 'Dank je, lieve, lieve sergeant Baines... je hebt m'n leven gered.' De rest van het gezelschap schoot in de lach.

'Dit moeten we vieren, ik heb wel zin in een *coldie*... laten we er een gaan pakken in de pub.' Met deze woorden vestigde de man die Helen's echtgenoot Brian speelde hun aandacht op het houten gebouw met twee verdiepingen aan de overkant van de buitensporig brede hoofdstraat, die totaal verlaten was op dit uur. Hij zette zich in beweging; de magere vrouw, die zich weer perfect had aangekleed voor de rol die zij speelde, hield hem tegen met haar hand gestoken in een witte lange handschoen. 'Moeten we niet op Butt wachten?'

'Butt is altijd laat', reageerde een strijdlustig ogende Arnie,

die detective-inspector Lovett van Scotland Yard speelde. ‘Wil altijd alles zelf regelen. Onze drinkebroer duikt heus wel op.’

‘Ga je ook mee, kolonel?’, vroeg de jonge vrouw. Zij had kortgeknipt knalrood geverfd haar en droeg als enige een spijkerbroek, wat haar jongensachtige figuur accentueerde.

‘Niet deze keer, Fay. Ik moet morgenochtend vroeg op, ik heb een rit van twee uur naar Cairns voor de boeg. Ik moet daar om acht uur zijn, de auto is weer toe aan een beurt.’

‘Dat wordt een vroegertje. *Brekkie* in de auto?’

‘Misschien. Iris en ik maken er een tochtje van. We gaan ook naar Wongaling Beach; volgens haar hebben ze daar de perfecte tegels voor onze badkamer. Iris wil per se dat ik meega om te kijken.’

‘Hoe staat het met jullie huis? Schiet het al op? Ik hoorde dat jullie van de grond bouwen.’

‘Klopt. We bouwen in echte Queenslandstijl een meter van de grond op een stalen onderbouw, hopelijk houdt dat de gevreesde termieten weg. We zijn nu druk bezig met het houten geraamte, je ziet het huis groeien. Met de *wet* in aantocht willen we nu zo snel mogelijk het dak erop hebben.’

‘Dat geloof ik. Dan kunnen jullie dat kostbare regenwater opvangen.’

‘Ja, de tank staat er al. Ik weet dat de meeste mensen hier in de outback een watertank hebben, maar soms vraag ik me af of de onze groot genoeg is.’

‘Ik reed laatst langs jullie grondstuk en zag ’m boven op de heuvel staan: groot genoeg, daar redden jullie het wel mee.’

‘Een grappig idee dat we straks onze eigen watervoorziening hebben: geen leidingwater meer, da’s eigenlijk niet te drinken hier, maar regenwater uit de tank.’

‘Als het komt tenminste.’

‘Het komt, Fay... het komt. Let maar op.’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt, we kunnen regen goed gebruiken... hoe meer hoe liever.’

‘Hoe zit jij met water?’

De jonge vrouw, die er in zijn ogen uitzag als een teenager, glimlachte flauwtjes. ‘Ik red me wel... maar niet lang meer.’

Er is nog water in de beek, maar die stroomt al een tijdje niet meer. Ik hoop echt dat je gelijk hebt... een goede *wet* helpt ons allemaal uit de problemen.'

'Jij moet dus heel erg zuinig zijn met je water. Hoe doe je dat met je toilet?'

'*Dunny* zeggen we hier. In de outback hebben we het gezegde: *when it's yellow, let it mellow, when it's brown, flush it down.*'

'Die moet ik onthouden voor als de nood aan de man komt', lachte Mayn. 'Ga je niet met de anderen mee?'

De roodharige keek om zich heen en was verrast te ontdekken dat zij alleen was met de man die sinds kort was toegetreden tot RATS, de plaatselijke toneelvereniging. Vanaf hun eerste kennismaking had zij zich tot hem aangetrokken gevoeld.

Mayn glimlachte. 'Ze zijn al binnen... laat je bier niet warm worden. Tot de volgende keer, Fay.'

'Jij bent de enige die me zo noemt.'

'Fay is toch jouw naam?'

Ze knikte.

'Ik kan er niet aan wennen jou blue Effie te noemen. Misschien komt dat omdat ik geen Aussie ben. Ik vond jou trouwens erg goed vanavond, dus ga lekker genieten van je welverdiende *coldie*.'

Hij nam op een ouderwetse manier zijn hoed af, glimlachte haar toe en wandelde naar huis in de warmte van de tropische avond, nagekeken door de jonge vrouw, die zich afvroeg waarom zij geen vader had gekregen zoals deze aardige man.

*

Mayn Powell beklom de buitentrap van de houten Queenslander die zijn vrouw Iris en hij in de stad hadden gehuurd voor de tijd dat hun huis werd gebouwd op een heuvel vijftien minuten met de auto van Ravensville, een stadje aan de rand van een nationaal park op de grens van het tropisch regenwoud en de outback. In de ban van het betoverende uitzicht, de onbedorven natuur en voor Europese begrippen onbegrensde leefruimte, hadden zij het stuk land gekocht op hun eerste Australiëtrip.

Een droom die uitkwam voor hen beiden. Een jaar later hadden zij Engeland verlaten om zich down-under te vestigen, enthousiast over de schoonheid van het landschap en de gastvrijheid en vriendelijkheid van de inwoners van Ravensville.

De zachte klanken van klassieke muziek verwelkomden hem. Hij herkende de muziek, Elgar's *Enigma*, een van de lievelingsstukken van zijn vrouw. Ze keek op van haar laptop toen hij de woonkamer binnenkwam, een glimlach verlichtte haar gelaat. Na meer dan dertig jaar koesterde Mayn nog altijd de momenten waarop hij werd herenigd met zijn vrouw omdat zij, zelfs als hij maar een paar minuten weg was geweest, hem altijd trakteerde op een glimlach als zij hem weer zag. Hij had er lang over gedaan voor hij echt kon geloven dat deze bijzondere vrouw, op wie hij halsoverkop verliefd was geworden toen hij haar voor het eerst zag en die na al die jaren nog niets had verloren van haar fee-achtige schoonheid, met hart en ziel van hem hield.

'Hallo darling,' groette Iris hem, 'hoe ging het vanavond?'

Mayn gaf haar een kus. 'Wat zal ik zeggen? Nadat Butt de generale had afgeblazen, hadden we allemaal een beetje de pee in. Alleen Nellie was zoals gewoonlijk weer op-en-top gekleed voor haar rol, ze doet dat al vanaf het begin en is er nog altijd onzeker over of ze wel echt gekleed is als een verfijnde dame. Hoe dan ook, we baalden allemaal dat we weer op een leeg toneel moesten spelen en nog steeds niet weten wat precies onze plek is.' Hij trok z'n schoenen uit. 'Schat, wist je dat je in een toneelstuk al die tijd moet staan? In ieder geval in mijn rol.'

'Arme jij. Waarom was er geen generale? Je had je er zo op verheugd.'

Mayn deed z'n valse snor af. 'Butt kon er niets aan doen. De man die vanmiddag het decor zou installeren en als een magiër het toneel van de Festival Hall zou omtoveren tot een typische 1940-woonkamer in een Engels landhuis was ziek geworden. We hadden ons er allemaal zo op verheugd vanavond in het echt te spelen. Nou ja, pure pech. Butt had net zo de pee in als wij, hij was niet te genieten, maar we hadden dat ook verdiend, in het eerste bedrijf waren we een weinig geïnspireerd stelletje.

Maar schreeuwlelijk Butt, zoals Felicity hem noemt, wist ons bij de les te houden, daarna liep het eigenlijk best goed.'

'Dat zie ik, mijn lief... je ziet er tevreden uit. De ridderlijke vrouwenbeschermmer was dus op dreef vanavond?'

Hij trok de tuniek van zijn uniform uit. 'Ik vind het zalig om te doen. Het is de eerste keer in m'n leven dat ik op het toneel sta en met Butt als regisseur doen we het best goed, vind ik, ook al zijn we maar amateurs. Allemaal hebben we reuzezin in de première.'

'Vind je het niet jammer dat je niet eerder met je toneelcarrière begonnen bent?', plaagde ze hem. 'Voor Broadway of West End ben je inmiddels te oud, maar ik ben er zeker van dat de mensen van Ravensville aan je voeten zullen liggen. Laten we de dames van jullie groep niet vergeten... je bent perfect voor de rol van de charmante kolonel. Je leeftijd is je absoluut niet aan te zien, het zal me niet verbazen als een van de dames een zwak voor je heeft.'

'Op dat punt kan ik je geruststellen. Dat is weggelegd voor onze aantrekkelijke hoofdrolspeler Tony Riccardino die Brian speelt. Hij is een echte ladykiller.' Glimlachend voegde Mayn eraan toe: 'Trouwens, ze weten allemaal dat ik gelukkig getrouwd ben.'

'Ik hoop dat zij dat weten,' reageerde Iris, 'maar dat is niet waar het om gaat. De vraag is eerder: zijn zij gelukkig getrouwd? En Nellie is niet eens getrouwd... je weet het maar nooit met oude vrijsters.'

'Nellie is geen oude vrijster, ik begreep dat ze eerder getrouwd is geweest.'

'Men zegt dat het geen echt huwelijk was, als je snapt wat ik bedoel. In mijn ogen maakt dat van haar een oude vrijster.'

'Ben jij soms lid geworden van de Ravensville roddelclub?'

'Mayn! Je weet wel beter. Mensen vertellen je ongevraagd allerlei dingen, waarschijnlijk omdat ze weten dat we nieuw zijn hier. Tennisspelen betekent dat je vaak alleen maar op je beurt zit te wachten tot de baan weer vrij is. Je weet hoe mensen zijn, ze praten graag, vooral over zichzelf en ook... nou ja, dat kun je roddelen noemen.' Ze klonk defensief.

'Juist', reageerde hij laconiek. Zijn gezicht verraadde een binnenpretje.

Zijn vrouw gaf het nog niet op. 'Maar daar gaat het niet om.'

Neem blue Effie bijvoorbeeld: zij is vrijgezel.’ Ze klonk feller dan ze bedoelde.

‘Fay is veel te jong voor mij.’

‘Weet ik, lieverd, daarom speelt ze de dochter in jullie stuk. En het is niet alleen in het stuk dat jonge vrouwen vallen op oudere mannen.’

‘Is het nodig mij er steeds aan te herinneren dat ik inmiddels in de oudere-mannen-categorie val?’

Iris negeerde zijn vraag. ‘En dan zijn er nog de Riccardino’s. Er wordt gefluisterd...’ Ze hield haar hand op toen ze zag dat haar echtgenoot wilde protesteren. ‘Wacht even. Jij weet net zo goed als ik, lieverd, dat het tussen Tony en Felicity al een tijd niet goed zit. Is het niet opmerkelijk dat zij in het stuk een echtpaar met relatieproblemen spelen? Ik vraag me af waarom zij daarvoor gekozen hebben, het moet niet makkelijk zijn op het toneel hun huwelijksproblemen als Helen en Brian voor het voetlicht te brengen.’

Mayn trok vragend een wenkbrauw op.

‘Dat is wat ik je wilde vertellen: er wordt gefluisterd dat een echtscheiding zeer waarschijnlijk is.’

‘Hoelang wonen we nu hier, Iris? Het verbaast me elke keer weer hoeveel jij weet van wat er gaande is in Ravensville.’

‘Dat is waarin wij zo verschillend zijn. Jij houdt het liefst afstand en kijkt toe van de zijlijn: je hebt de reputatie heel opmerkzaam te zijn. Soms een beetje te veel, denk ik weleens, mensen vrezen jouw scherpzinnigheid. Ik vind het zalig om sociaal actief te zijn, zeker nu we voor de rest van ons leven hier willen wonen. Dit zijn allemaal vriendelijke mensen en ik hoor er graag bij.’

‘Dat geldt ook voor mij, ik voel me thuis hier. Toch hoor ik lang niet zoveel als jij.’

‘Misschien omdat ik een vrouw ben?’, zei ze met een knip-oog. ‘Pas op voor de verleidelijke blonde vrouw, mijn lief. Felicity alias Helen zou zich weleens kunnen ontplooiën tot een echte Helena van Troje.’

‘Hm-mm... Ik vergelijk haar eerder met Sophia Loren in de film *Madame Sans Gêne*, maar dan in de koele uitvoering.

Over koel gesproken, ik heb wel zin in een *coldie*... doe je mee?’

Iris knikte. ‘Ik hoop dat hun dochter de scheidings situatie aankan. Lijkt me niet makkelijk voor een meisje van haar leeftijd.’

Mayn pakte twee *stubbies* uit de koelkast, schonk twee gekoelde glazen in en gaf er een aan z'n vrouw. ‘Ze is een paar keer komen kijken tijdens repetities. Ik had niet de indruk dat ze gelukkig is, hoewel ze erg haar best deed ons van het tegendeel te overtuigen. Ze zou een goeie voor het toneel zijn. Maar ik ben benieuwd of haar ouders ermee om kunnen gaan. Op het toneel spelen ze erg overtuigend het ideale stel, terwijl het in hun huwelijk er toch niet al te best voor lijkt te staan.’

‘En dan nog wel zo'n sinistere afloop. Gelukkig is het maar een toneelstuk, het echte leven ziet er anders uit.’

‘Is dat zo? Ik dacht dat toneelstukken gebaseerd waren op waar het echte leven ons voortdurend mee opzadelt. Fantasie en werkelijkheid lopen volgens mij voortdurend door elkaar.’

Het was een tijd stil terwijl ze hun bier dronken, beiden verzonken in hun eigen gedachtenwereld. Iris verzamelde de lege bierglazen. ‘Kan ik je blij maken met een kruidenthee?’

‘Graag. Ik moet er nog steeds aan wennen dat we in de tropen leven: je kunt nooit genoeg drinken.’ Hij wees op haar laptop. ‘Wil je niet eerst afmaken waar je mee bezig was?’

‘Nee, dat kan wachten. Ik ben telkens weer verbaasd hoeveel tijd het kost om een fatsoenlijke brief te schrijven. Morgen is er weer een dag.’

‘Wie is de gelukkige ontvanger?’

‘Robert en Audrey. Ik ben heel erg benieuwd hoe zij hun verhuizing overleefd hebben en ik wil ze wat ondersteuning geven, ook al is het op afstand. Met dit soort situaties vind ik het lastig dat onze kinderen zijn uitgezwermd over de aardbol.’

‘Alleen Robert is naar een ander continent vertrokken, lieverd. En wat dacht je van ons? Maar ik begrijp nog altijd niet waarom ze vertrokken zijn uit San Francisco... volgens mij had Robert daar de perfecte baan.’

‘Audrey wilde dichterbij haar familie wonen, ik dacht dat jij dat wist.’

‘Hm-mm... San Francisco verruilen voor een uithoek ergens in Virginia...’

‘Het is West-Virginia. Robert zei dat het vlak bij Washington is. Je kent hem, hij weet drommels goed wat ie doet. Hij kan hetzelfde van ons zeggen: Ravensville is niet echt het centrum van het Universum.’

‘Dat is anders... wij hebben ons teruggetrokken om van een welverdiende rust te genieten.’

‘Jij en een rustig leven gaan niet goed samen. OK, ik zet nu de *billy* op.’

‘Huh...? Je kent de spraak hier beter dan ik. Wat bedoel je?’

‘Ik ga de thee zetten die ik je beloofd heb.’

*

De groep had zich weer verzameld in de Festival Hall. Dit keer was het toneel omgetoverd in een Engelse huiskamer die deed denken aan de jaren veertig en allen waren enthousiast over het resultaat. Opgetogen liepen zij rond om te wennen aan de opstelling, probeerden om beurten de deuren en de verschillende meubels uit en waren het er allemaal over eens dat Butt, die ook de productie voor zijn rekening had genomen, perfect werk had geleverd. Het was hem gelukt om de dag ervoor het decor en de verdere toneelaankleding te regelen, en deze ochtend, hoewel het een zondag was, had de energieke regisseur hen gebeld om een extra repetitie voor die avond in te lassen.

Met uitzondering van Nellie, die als gewoonlijk te laat was, was de groep compleet, allen gekleed voor het echte werk. Butt had Jenny, de eigenaresse van de beautysalon, op laten draven, die in de vrouwenkleedkamer de make-up verzorgde terwijl de spelers geduldig op hun beurt wachtten en stilltjes hun tekst repeteerden. Een zenuwachtige Nellie meldde zich en verontschuldigde zich ook dit keer naar iedereen dat ze te laat was. Opgelucht dat Jenny nog aanwezig was om haar op te maken, verdween ze in de vrouwenkleedkamer. Even later kwam ze weer tevoorschijn, klaar voor haar rol van societylady. Butt klapte luid in zijn handen en dirigeerde de groep naar het